

Arrest

nr. 30 839 van 31 augustus 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X,
X,
Handelend in eigen naam en
in naam van hun minderjarige dochter X,
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister voor Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, in eigen naam en in naam van hun minderjarige dochter X, en X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 12 juni 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 april 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 13 mei 2009 en van het bevel om het grondgebied te verlaten betreffende Oleksander VAVRITSKY, ter kennis gebracht op 13 mei 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2009 , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CLAUS, die loco advocaat W. VAN DER GUCHT verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste twee verzoekers komen België binnen op 24 september 1999 en verklaren zich vluchteling op dezelfde dag. Hun dochter G., vierde verzoekster die op dat moment acht jaar oud is, vergezelt hen.

Op 9 maart 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 augustus 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 101.149 van 23 november 2001 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 25 juni 2001 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 juni 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 december 2002 dienen verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in.

Op 4 november 2004 wordt derde verzoekster geboren.

Op 14 juni 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken de beslissing waarbij de aanvraag van 10 december 2002 zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 4 september 2005 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 5 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 augustus 2008 worden aan eerste twee verzoekers bevelen ter kennis gebracht om het grondgebied te verlaten.

Op 14 augustus 2008 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf, nu op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 8 april 2009 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds september 1999 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn en zich volledig in de samenleving hebben ingepast, Nederlands spreken, attesten van de gevolgde taallessen voorleggen, een huurcontract voorleggen, werkbereid zijn, zicht op werk hebben, een diploma voorleggen, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, getuigenverklaringen voorleggen en dat hun ouste dochter lid is van de VZW 'Vrije Zwemmers Gent', verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dit is een logisch gevolg van hun verblijf in België gedurende geruime tijd.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een gevaar zouden kunnen opleveren voor de openbare orde of nationale veiligheid en dat zij geen strafrechtelijke aanvaringen hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij vroegen op 24.09.1999 asiel aan in België. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 25.08.2000 met een bevestigende beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 28.08.2000. Betrokkenen dienden vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 09.03.2000. Het feit dat betrokkenen geen gevolg gaven aan deze instructies impliceert dat zij nog steeds illegaal in het land verblijven, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. De duur van de procedure - namelijk 11 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ook vragen betrokkenen "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaande wetgeving, hetzij toekomstige, welke hen in hun huidige situatie een kans zou bieden op permanente of uiterst ongeschikt tijdelijke en voorwaardelijke regularisatie van verblijf. Het is onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Aangaande het argument dat verzoekers wensen te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking tot de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor gevaar indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor gevaar volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw persoonlijk element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Sinds oktober 2000 vindt de scholing van G. trouwens plaats in illegaal verblijf. Het feit dat zij al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd onteigd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Uit illegaal verblijf kan echter geen verblijfsrecht ontstaan louter op basis van het illegale karakter van het aangehouden verblijf. Daarenboven kunnen betrokkenen gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van art. 9.2 van de vreemdelingenwet in het land van herkomst.

Wat de scholing van V. betreft dient opgemerkt te worden dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916) Bovendien werd de asielaanvraag van betrokkenen afgesloten op 25.08.2000 met de bevestigende beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het CGVS. Betrokkenen hadden gevolg moeten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat moest plaatsvinden voor de geboorte van hun dochter Victoria. Bijgevolg kan het element dat het kind enkel België als land kent niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat men door een dergelijke periode van afwezigheid hoe dan ook de banden met familie of vrienden verliest, toch lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Mijnheer verbleef immers ruim 32 jaar in Oekraïne en mevrouw 30 jaar. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Verder dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de

Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hen geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkenen om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkenen de eventuele kosten moeten terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Op 13 mei 2009 worden aan eerste twee verzoekers bevelen ter kennis gebracht om het grondgebied te verlaten. Het bevel gegeven aan eerste verzoeker vormt de tweede bestreden beslissing.

"REDEN VAN DE BESLISSING

art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 25/08/2000.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 09/03/2000. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 12 augustus 2008 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde geen beroep in tegen dit bevel, zodat dit bevel om het grondgebied te verlaten definitief is en principieel uitvoerbaar. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden verwijderd van het grondgebied mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is wat betreft de tweede bestreden beslissing namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten opzichte van verzoeker.

2.2. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

*“Eerste middel; Schending van artikel 8 E.V.R.M., het recht op privé-leven, gezins- en familieleden
Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden aantonen die hun verhinderen de aanvraag om machtiging verblijf te doen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.
Zij stellen dat het lange verblijf geen reden is om te besluiten tot buitengewone omstandigheden.
In de bestreden beslissing wordt met name gesteld dat de integratie van verzoekers geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen uitmaken.*

Terwijl verzoekers echter wel degelijk hun rechten in de zin van artikel 8 E.V.R.M. hebben benadrukt, teneinde deze onmogelijkheid van terugkeer te duiden.

“De beslissing om een regularisatiebeslissing onontvankelijk te verklaren, mag er zich niet toe beperken uiteen te zetten dat de door verzoeker ... aangevoerde omstandigheden niet uitzonderlijk zijn, zonder ten aanzien van het recht op het gezinsleven dat wordt gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M., de duur te onderzoeken van de onderbreking van de gezinsrelatie, die zou voortvloeien uit de noodzaak van een terugkeer naar het land van herkomst om er een verblijfsvergunning in te dienen op grond van artikel 9 lid 2 van de Vreemdelingenwet en de weerslag van deze duur op het genot van het recht. R. v. St. 134.410, 27 augustus 2004, J. dr. jeun. 2004, afl. 240,40”

Dat immers overeenkomstig artikel 8 E.V.R.M. eenieder het recht heeft op een gezins- en familieleden. De kinderen gaan hier naar school en kunnen België niet zomaar verlaten en hun schooljaar onderbreken om een aanvraag te gaan doen in een land waar zij noch vrienden noch bezit hebben en het bovendien gevaarlijk is om terug te keren.

Dat verzoekers zich beroepen op de desintegratie van de leefwereld in Oekraïne, waar ontzettend veel is veranderd op maatschappelijk, politieke en sociaal - economisch vlak, doch hierop niet wordt geantwoord.

Dat Victoria hier geboren is, en de taal van hun moederland niet spreekt.

Dat de kinderen niets anders kennen dan België en het recht hebben om hun gezinsleven hier met hun ouders verder te zetten. Dat over de integratie geen twijfel meer kan bestaan. Dat verzoekers zich engageren in de samenleving, en een uitgebreide vriendenkring hebben uitgebouwd.

Dat het Europese Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat de maatregel die de staten nemen, in evenredigheid moet zijn met het beoogde doel. Indien er geen redenen van veiligheid en openbare orde zijn die verhinderen dat het recht op gezinsleven van verzoekers en hun kinderen wordt gerespecteerd zijn er met andere woorden geen ernstige reden voorhanden om hen een regelmatig verblijf te weigeren.

Wat het door de dienst vreemdelingenzaken nagestreefde doel is, hebben verzoekers volledig het raden naar.

De manifeste schending van haar recht in de zin van artikel 8 E.V.R.M. heeft geen enkele redelijke verantwoording!

Bovendien wordt tevens uitdrukkelijk vereist dat de Dienst Vreemdelingenzaken die belangenafweging maakt. In de bestreden beslissing is hiervan nergens iets terug te vinden.

“Hieruit volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz, te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen het door art. 8 E.V.R.M., gewaarborgd familieleden, R.y.St nr. 148314, 24 augustus 2005; T. Vreemd, 2005 (verkort), afl. 4, 401.”

Ten andere dient men dit ook vanuit de optiek van de kinderen te bezien.

De rechtspraak is het erover eens dat de "buitengewone omstandigheden waarom de

betrokkenen de aanvraag om machtiging via de gewone procedures kunnen indienen" geenszins gelijk moeten staan met overmacht, doch een lichter criterium is.

Welnu, in hoofde van de minderjarige kinderen van verzoekers gaat het wel degelijk om overmacht, reden waarom de aanvraag tot regularisatie dient te worden ingewilligd.

Ook zij hebben recht op privé- en gezinsleven, hetgeen met de bestreden beslissing flagrant werd geschonden.

"De minderjarige kinderen zijn immers geenszins verantwoordelijk voor hun situatie. Zij beleven dit als een permanente staat van overmacht, volledig onweersaanbaar en onafhankelijk van zijn wil. De situatie van kinderen die voor 'andere dan medische' redenen (nationaliteit, minderjarigheid) niet kunnen worden uitgewezen en zich dus in de absolute onmogelijkheid bevinden om op eigen initiatief het grondgebied te verlaten, temeer wanneer het minderjarigen betreft van wie het lot samenhangt met het lot van hun moeder met wie zij een werkelijk effectief gezinsleven hebben, valt onder de overmacht Arrbr. Brussel (vakantiekamer) 5 augustus 2004, J. dr. jeun. 2004, afl. 239, 36."

De bestreden beslissing gaat trouwens uit van absurde stellingen, en wijkt hiermee flagrant af van haar bevoegdheden door aan te nemen dat er wel nog familie, vrienden en kennissen zouden zijn in het thuisland van verzoekers.

Dit is een gratuite bewering, die door niets wordt gestaafd.

Ook de vermelding: "Het feit dat de betrokkenen de eventuele kosten moeten terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken."

Verzoekers vermeldde in de regularisatieaanvraag uitdrukkelijk geen financiële mogelijkheden te hebben om welke kosten dan ook te betalen. Zij zijn immers veroordeeld tot de bedelstaf. Indien dit de terugreis niet bijzonder moeilijk maakt, weten verzoekers het ook niet meer...

Dat het middel bijgevolg gegrond is."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekers geen verboden inmenging uitmaakt in de uitoefening van hun recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan waarom zij hun recht op gezins- of privéleven geschonden achten, nu de bestreden beslissing op het hele gezin betrekking heeft. Het hele gezin verblijft illegaal in het Rijk en dient het grondgebied te verlaten. De schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) kan niet worden aangenomen.

De Raad van State heeft al meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de rechten van de mens neemt aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoekers tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zullen hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. Verzoekers laten na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in hun privé- en gezinsleven zou uitmaken. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, maar verzoekers dienen wel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet gestelde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In antwoord op verzoekers concrete beschouwingen laat verwerende partij nog gelden dat zij zich in hun aanvraag nooit op artikel 8 van het EVRM hebben beroepen, zodat zij thans niet ernstig kunnen stellen dat de beslissing onvoldoende is gemotiveerd op dit vlak. Er kan niet worden verwacht dat in de bestreden beslissing elementen worden opgenomen waarop de aanvragers zich niet hebben gesteund.

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende dat verzoekers er bewust voor hebben geopteerd hun kinderen gedurende jaren van illegaal verblijf hier verder naar school te laten gaan en dat zij zelfs reeds jaren voor de geboorte van hun tweede kind het grondgebied hadden moeten verlaten. Zij kunnen

bijgevolg niet ernstig stellen dat er sprake is van “overmacht”. Het wetens en willens omzeilen van de vreemdelingenwetgeving maakt uiteraard geen overmacht uit en kan geenszins rechten doen ontstaan in hoofde van verzoekers. Bovendien heeft de Raad van State reeds geoordeeld dat artikel 8 van het EVRM geen waarborg inhoudt voor onderwijs op het Belgisch grondgebied.

In de bestreden beslissing wordt wel degelijk een antwoord gegeven op verzoekers stelling dat zij geen financiële mogelijkheden hebben om de terugkeer te betalen, de hele laatste uitvoerige paragraaf van de beslissing handelt hierover.

3.1.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster, haar echtgenoot en hun twee kinderen beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat het gezin niet van elkaar wordt gescheiden en dat de bestreden beslissing voor de vier gezinsleden geldt.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekers in het kader van de eerbied voor hun gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekers betwisten niet dat zij reeds negen jaar illegaal in het land verblijven. Verzoekers betwisten niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar zij zijn evenwel van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van hun familiaal leven uitmaakt die bovendien niet noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving.

Verzoekers laten na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in hun familiaal leven zou uitmaken en dat hun private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden doen gelden die hen vrijstellen om de aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit hun land van herkomst, in te dienen. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekers om het Belgische grondgebied

binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekers definitief het land dienen te verlaten. Verzoekers hebben de mogelijkheid om terug te keren nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekers niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekers maken met hun betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Waar verzoekers uiteenzetten dat in de bestreden beslissing geen belangenafweging is terug te vinden, lijken zij van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan. De Raad merkt echter op dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte. Bovendien wordt erop gewezen dat verzoekers in hun aanvraag geen melding hebben gemaakt van dit verdragsartikel.

Betreffende de opmerking van verzoekers dat de kinderen niet zomaar hun schooljaar kunnen onderbreken om in het buitenland een aanvraag te doen, wordt in de bestreden beslissing overwogen: *“Daarenboven kunnen betrokkenen gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van artikel 9.2 van de vreemdelingenwet in het land van herkomst”*. Verzoekers tonen niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is.

Betreffende het naar school gaan van de kinderen en de door verzoekers ingeroepen situatie van “overmacht” in hoofde van de kinderen, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede en het vierde middel. Betreffende het al dan niet hebben van vrienden en kennissen in het land van herkomst en de financiële mogelijkheden van verzoekers, wordt verwezen naar de bespreking van het vierde middel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers het volgende aan:

“Tweede middel: Schending van de rechten van het kind, o.a. artikel 16 en 18 van het kinderrechtenverdrag. Doordat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat verzoekers de aanvraag tot machtiging van verblijf kon doen via de normale weg, en er geen uitzonderlijke omstandigheden zouden zijn, waar geen rekening wordt gehouden met de schoolgaande kinderen van verzoekers.

In navolging van het kinderrechtenverdrag hebben zij ook recht op een gezinsleven en een band met de ouders, recht op privacy en een thuis (cfr. boven).

Te worden gerepatriëerd naar een land waarmee zij niet de minste binding hebben, er nooit bewust zijn geweest, en zelfs de taal niet spreken is een flagrante schending van de voormelde rechten,

Opnieuw is het beoogde doel van de maatregel en de bestreden beslissing ongekend.

Nog minder werd in de bestreden beslissing een belangenafweging gemaakt.

De kinderen van verzoekers hebben tevens recht op onderwijs, waar zij hun studies in het Nederlands in België hebben aangevangen en recht hebben dit te voltooien.

“De vraag is niet of het uitwijzingsbevel destijds regelmatig is tot stand gekomen maar wel of een tenuitvoerlegging van het bevel geen schending uitmaakt van het recht op onderwijs van de kinderen. Die vraag kan slechts bevestigend worden beantwoord, De continuïteit van de hier in België door de kinderen aangevatte en vrij ver gevorderde studies dreigt helemaal in het gedrang te komen wanneer die kinderen het land zouden moeten verlaten. Zulks zou helemaal in strijd zijn met het recht op onderwijs waarop ook die kinderen aanspraak kunnen maken, mede overeenkomstig het kinderrechtenverdrag.

De opschorting van de tenuitvoerlegging van het uitwijzingsbevel valt wel in de bevoegdheid van de justitiële rechter daar de bescherming van het recht op onderwijs een subjectief recht uitmaakt voor de kinderen en hier ook in de bevoegdheid van de kortgedingrechter nu de zaak spoedeisend is ingevolge

ernstige dreiging van onherstelbare schade. Kort Geel, Rb. Brugge nr. 07/041/C, 28 maart 2007, T. Vreemd, 2007, afl. 3, 212"

Dat de bestreden beslissing stelt "dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden."

Het spreekt nochtans voor zich dat onderwijs in het Nederlands aldaar niet mogelijk is.

Het is ronduit belachelijk te gaan stellen dat verzoekers bewijs moeten leveren dat onderwijs niet mogelijke zou zijn. Bovendien, wat de oudste dochter Gana betreft, sprak deze tijdens haar verblijf in het thuisland Russisch. Nu de taal in Oekraïne inmiddels officieel niet meer het Russisch is, en zij deze taal ook niet spreekt, zou het voor haar onoverkomelijke problemen opleveren aldaar onderwijs te volgen (mocht dit al mogelijk zijn - quod certe non).

Het meisje zal trouwens een opleiding starten als bio-ingenieur, laat staan dat deze studie in het Nederlands of een andere, voor haar begrijpelijke taal mogelijk zou zijn.

Ook dit middel is gegrond."

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) geen directe werking heeft en dat verzoekers er zich niet met gunstig gevolg op kunnen beroepen. De verdragsbepalingen volstaan op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere precisering of reglementering noodzakelijk is. De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. De Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) hebben al geoordeeld dat artikel 16 van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft. Artikel 18 van het Kinderrechtenverdrag handelt over de verantwoordelijkheden van de ouders.

Desbetreffend dient opgemerkt te worden dat niet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden in geval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt dat de scholing in het land van herkomst van dien aard is dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, nadat ze waren opgenomen in het Vlaamse schoolsysteem. De oudste dochter heeft immers ook geen nadelige gevolgen ondervonden na haar overgang in 1999 naar het Vlaamse schoolsysteem. Daarnaast kan het de ouders niet ontgaan zijn dat hun kinderen in de periode dat zij in België onderwijs genoten, ouder werden en zich verder integreerden, en dat verzoekers een kind in zeer precair verblijf ter wereld hebben gebracht, terwijl de ouders er zich bewust van moesten zijn dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag en zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Door hun feitelijke verantwoordelijkheid als ouder te willen afwentelen op de overheid, miskennen verzoekers hun natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, zij stellen hun ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van hun kinderen. Verwerende partij wijst erop dat verzoekers zelf verantwoordelijk zijn voor de keuze die zij maakten (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken) en dat zij zelf verantwoordelijk zijn voor de eventuele nadelige gevolgen die hun kinderen beweerdelijk zouden ondervinden ten gevolge van de keuze die zij maakten. De beschouwingen van verzoekers dienaangaande zijn derhalve niet relevant.

Door verzoekers wordt niet aangetoond dat hun kinderen geen scholing kunnen verkrijgen in het land van herkomst. Verzoekers verwijzing naar de taal die de oudste dochter spreekt en de studies die ze zou willen volgen, doet niet ter zake nu verzoekers zich hierop niet hebben gesteund in hun aanvraag en zij deze elementen thans niet dienstig kunnen aanvoeren in het kader van de schorsings- en annulatieprocedure.

Los van de vraag naar de directe werking dient te worden vastgesteld dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat de artikelen van het Kinderrechtenverdrag een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet niet kunnen verhinderen.

3.2.3. Artikel 16 van het Kinderrechtenverdrag schrijft voor dat geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privéleven en in zijn of haar gezinsleven.

Artikel 18 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat de staten die partij zijn, alles doen wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind.

Daargelaten de vraag of deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen specifieke maatregel betreffende verzoekers kinderen is. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden kunnen doen gelden die verantwoordt dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België indienen.

Door de bestreden beslissing worden de kinderen niet van hun ouders gescheiden. Zoals reeds werd overwogen bij de bespreking van het eerste middel, is de inmenging in het privéleven van verzoekers bij wet voorzien en wordt deze inmenging gerechtvaardigd door de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid, wat een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde. De inmenging in het privéleven van derde en vierde verzoekster is voorzien bij wet en daarom niet willekeurig of onrechtmatig.

Artikel 18 van het Kinderrechtenverdrag betreft de staten die partij zijn bij dit verdrag. Daargelaten de vraag naar de directe werking van dit artikel, stelt de Raad vast dat verzoekers dit onderdeel van het middel niet met concrete gegevens uitwerken. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

In de mate waarin verzoekers verwijzen naar het "recht" van derde en vierde verzoekster om hun studies in België in het Nederlands te voltooien en naar het feit dat onderwijs in het Nederlands in het land van herkomst niet mogelijk is, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt ingegaan op de scholing van de kinderen. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat aan de kinderen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. De Raad stelt vast dat deze overweging correct is, getuige hiervan het naar school gaan van de kinderen in België. In de bestreden beslissing wordt er tevens op gewezen dat het jongste kind niet schoolplichtig is, dat de scholing van de oudste dochter sinds 2000 in illegaal verblijf plaatsvindt, en dat de jongste dochter werd geboren toen de ouders in illegaal verblijf waren. De bestreden beslissing heeft niet als gevolg dat aan derde en vierde verzoekster het recht op onderwijs wordt ontzegd, de bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden kunnen doen gelden om hun aanvraag niet in het buitenland te moeten indienen.

In het kader van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden volstaat het dat verwerende partij uiteenzet waarom zij de door verzoekers aangevoerde buitengewone omstandigheden niet aanvaardt. In casu beperkt verwerende partij zich terecht tot de stelling dat verzoekers niet hebben aangetoond dat scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst en dat de scholing geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur zou vereisen die niet ter beschikking is in het land van herkomst. In hun aanvraag hebben verzoekers geen melding gemaakt van een taalprobleem inzake de scholing, zodat hier niet afzonderlijk diende op te worden geantwoord.

In de bestreden beslissing wordt trouwens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de asielaanvraag van eerste twee verzoekers afgesloten werd op 25 augustus 2000, dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zij bijgevolg wetens en willens sindsdien op illegale wijze in het Rijk verblijven: *"Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij vroegen op 24.09.1999 asiel aan in België. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 25.08.2000 met een bevestigende beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 25.08.2000. Betrokkenen dienden vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 09.03.2000. het feit dat betrokkenen geen gevolg gaven aan deze instructies impliceert dat zij nog steeds illegaal in het land verblijven, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. De duur van de procedure - namelijk 11 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89 980 van 02.10.2000)." en "Sinds oktober 2000 vindt de scholing van G. trouwens plaats in illegaal verblijf. Het feit dat zij al die tijd*

in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten; uit illegaal verblijf kan echter geen verblijfsrecht ontstaan louter op basis van het illegale karakter van het aangehouden verblijf.” en “Betrokkenen hadden gevolg moeten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat moest plaatsvinden voor de geboorte van hun dochter V.”

Wat de voorgenomen hogere studies van de dochter betreft, wordt erop gewezen dat een machtiging tot verblijf als student kan worden aangevraagd.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel: DVZ moet verblijfsduur, integratie en sociale bindingen in overweging nemen

Doordat in de bestreden beslissing de sociale bindingen met België, en de mate van integratie niet zijn onderzocht, noch in overweging werden genomen.

In een arrest van 29 oktober 2007 vernietigde de Raad voor vreemdelingenbetwistingen een beslissing tot weigering van een regularisatieaanvraag. Volgens de raad hield de Dienst Vreemdelingenzaken onterecht geen rekening met de volledige verblijfsduur en integratie van verzoekers. Evenmin onderzocht de Dienst voor vreemdelingenzaken de sociale bindingen met België.

De Dienst Vreemdelingenzaken is in voormeld arrest terecht gewezen omdat zij enkel rekening had gehouden met de zeven jaar wettig verblijf van een Congolees student, maar niet met de erop volgende vijf jaren dat hij hier illegaal verbleef in afwachting van een uitspraak over zijn regularisatie.

De aanvraag tot het bekomen van een regularisatie van het verblijf van verzoekers dateert nu van enige tijd geleden. Sindsdien stoppen zij niet met aanhoudend bewijsstukken van haar integratie over te maken, met het verzoek met deze bijkomende elementen steeds rekening te willen houden. Sinds de oorspronkelijke aanvraag is het bundel van verzoekers aldus behoorlijk uitgebreid met blijken van hun integratie en de integratie van de kinderen.

Terwijl nergens in de bestreden beslissing blijkt dat deze integratie, de verblijfsduur en sociale binding in overweging is genomen!

Men neemt genoeg met de vaststelling dat er inderdaad integratie bestaat, zonder de sociale bindingen van verzoekers en hun kinderen nader te onderzoeken.

“Op het ogenblik van het indienen van het verzoek tot regularisatie is de niet-begeleide minderjarige vluchteling dertien jaar oud. Volgens de Belgische regelgeving is hij in principe nog niet handelingsbekwaam om in rechte op te treden. Zich baserend op art. 22 Kinderrechtenverdrag, de Resol. Eur. Raad 20 juni 1995 over minimumwaarborgen voor asielprocedures, de Resol. Eur. Pari. 14 november 1995, art. 63 en 65 O.C.M.W.-Wet, de minstens stilzwijgende steun van het O.C.M.W. achter het verzoek, wenst de Commissie zich op een pragmatisch standpunt in te stellen en aanziet het door de minderjarige ingediende verzoek tot regularisatie als een rechtsgeldig verzoek.

Uit de gegevens waarvan de Commissie kennis kon krijgen, blijkt met zekerheid dat de duur van het werkelijk verblijf in het land vooraleer de aanvraag tot regularisatie werd ingediend te kort is om op basis daarvan tot regularisatie te komen. De snelheid waarmee de minderjarige zich in het land echter heeft willen inleven hetgeen als gevolg had het uitbouwen van sociale bindingen die een duurzaam karakter kunnen hebben, leidt de Commissie ertoe een gunstig advies uit te brengen. Commissie voor Regularisatie 11 maart 2002, T.J.K, 2002, afl. 3, 122”

Ook dit middel is gegrond.”

3.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de integratie van verzoekers, de verblijfsduur en de sociale bindingen ter dege in overweging werden ggenomen. Verzoekers beschouwingen missen feitelijke grondslag. Zij kunnen niet verwijzen naar een uitspraak van de Raad in een ander dossier, nu zij op geen enkele wijze verduidelijken hoe de feitelijke situatie in dit dossier gelijkaardig zou zijn aan deze van hen. Integendeel blijkt uit de weergave van de feiten van het dossier waarnaar ze verwijzen, dat de feitelijke situatie fundamenteel verschilt van de hunne. De beslissing werd rechtmatig genomen zonder dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit

de bespreking van het vierde middel zal blijken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin verzoekers aanvoeren dat hun integratie niet in overweging werd genomen, wordt gewezen op het volgende:

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De integratie van verzoekers was in casu nog niet aan de orde, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850).

Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet ‘verder’ te motiveren waarom hij de integratie van verzoekers niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr.163.817).

In de bestreden beslissing wordt trouwens overwogen: *“Het feit dat betrokkenen sinds september 1999 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn en zich volledig in de samenleving hebben ingepast, Nederlands*

spreken, attesten van de gevolgde taallessen voorleggen, een huurcontract voorleggen, werkbereid zijn, zicht op werk hebben, een diploma voorleggen, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, getuigenverklaringen voorleggen en dat hun ouste dochter lid is van de VZW 'Vrije Zwemmers Gent', verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Dit is een logisch gevolg van hun verblijf in België gedurende geruime tijd."

Verzoekers verwijzen naar de situatie van een vreemdeling die zeven jaar op legale wijze in België heeft verbleven en daarna vijf jaar op illegale wijze. Verzoekers zetten echter niet uiteen in welk opzicht deze situatie gelijkaardig is aan die van hen. Verzoekers verbleven immers slechts elf maanden op legale wijze in het Rijk en ondertussen reeds meer dan acht jaar op illegale wijze. Alleszins duiden verzoekers niet aan op welke wijze er sprake zou zijn van een niet correcte feitenvinding. Verzoekers verwijzen tevens naar een advies van de Commissie voor regularisatie betreffende een niet-begeleide minderjarige. In casu is vierde verzoekster België binnengekomen samen met haar ouders en zijn de kinderen nooit van de ouders gescheiden. Er is bijgevolg in huidig dossier geen sprake van een niet-begeleide minderjarige, zodat niet met goed gevolg naar dit advies kan worden verwezen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoekers voeren een vierde middel aan dat luidt als volgt:

"2.3. Vierde middel: Schending van (de materiële motiveringsplicht) artikel 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen

- Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken genoeg neemt met de standaardformulering, dat verzoekers door integratie geen recht op verblijf kunnen vestigen, zonder dat hieruit werkelijk onderzoek blijkt naar de mate van sociale binding, verblijfsduur en integratie.

Terwijl verzoekers wel degelijk bewijs hebben geleverd van deze bijzondere omstandigheden.

Daarnaast ging de Dienst voor Vreemdelingenzaken ook in de fout door de aangehaalde bindingen met België te negeren door te stellen "dat het bestaan hiervan op zichzelf geen onbeperkt verblijfsrecht met zich meebrengt". Die formulering, die een principieel standpunt verwoordt, zonder een concreet onderzoek van het dossier, is volgens eerdere rechtspraak van de RvV slecht gemotiveerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken nam genoeg met een standaardmotivering en - formulering waaruit niet blijkt dat zij het dossier daadwerkelijk had onderzocht.

- Doordat in de bestreden beslissing nergens een belangenafweging wordt gemaakt tussen het opgehaalde recht op gezins- en privéleven enerzijds en het doel dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor ogen heeft om hun het verblijf te weigeren.

Terwijl duidelijk mag wezen dat de terugkeer van verzoekster een manifeste schending zou inhouden van deze rechten.

- Doordat de Dienst ervan uitgaat dat de terugreis niet moeilijk is zonder financiële middelen, cfr, boven

- Doordat de Dienst zonder meer ervan uitgaat dat verzoekers nog vrienden en familie hebben in het thuisland, zonder dat hiervoor redenen zijn die dit aannemelijk maken,

- Doordat de Dienst ervan uitgaat dat de scholing in het Nederlands moet mogelijk zijn, zonder dat dit gestaafd wordt

- Doordat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen nieuwe omstandigheden zijn, waar dit wel het geval is en dit ook zo uitdrukkelijk in de aanvraag wordt aangebracht.

- Doordat niet werd geantwoord op het middel van verzoekers dat "De kandidaat vluchteling welke in België aankomt wordt van meetaf aan gestimuleerd, zoniet verplicht, om zich in te burgeren. Het komt contradictorisch over te stellen dat wie dan voluit gaat voor deze integratie 'het aan zichzelf te wijten heeft' als hij hierdoor volstrekt vervreemd is aan het leefmodel van origine".

- Doordat niet werd geantwoord op de ponering van verzoekers omtrent de aanbiedingen van tewerkstelling, hierin begrepen het argument dat verzoeker kan tewerk worden gesteld in een knelpuntberoep;

"Bovenal stelt onze overheid sedert oktober 2007 in het verschiet niet enkel dat er een regularisatie zal volgen ten bate van personen welke meer dan vier of vijf jaar

asielprocedure achter de rug hebben maar evenzeer voor zij die al in maart 2007 in dit land verbleven en in aanmerking wensen te komen voor een tewerkstelling in een knelpuntberoep en evenzeer voor zij die blijk geven van duurzame verankering in België, Het betreft een regeerakkoord gesloten tussen de politieke partijen welke tot heden onze regering vormen. Afgaan op punten opgenomen in het regeerakkoord kan nauwelijks afgedaan worden als wishful thinking. Men mag ervan uitgaan dat deze regelingen op korte termijn er komen. Enkel zulke zekerheid kan verklaren waarom dienst vreemdelingenzaken alvast de dossiers waar sprake is van vier/vijf asielprocedure 'bevriest'. Het is op zijn minst uitzonderlijk dat men met zekerheid zulke gunstige regelingen mag verwachten. Bovendien is het duidelijk dat deze aankomende regelingen uitsluitend van toepassing zullen zijn op personen welke reeds een periode van verblijf in dit land hebben. Het kan niet aan de verzoekers toegeschreven worden dat hoewel de beloftes gemaakt zijn bijna één jaar terug dat er tot heden niets geconcretiseerd is. Deze omstandigheden dienen evenzeer als bijzondere omstandigheden te worden weerhouden." Nergens is in de bestreden beslissing hierover iets terug te vinden! Dit middel is gegrond."

3.4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan de voorwaarden van de formele motiveringsplicht is voldaan en dat ze enkel repliceert inzake de materiële motiveringsverplichting. Uit de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat in de bestreden beslissing op alle door verzoekers naar voor gebrachte elementen wordt geantwoord.

Verzoekers beschouwingen dienaangaande falen ook in feite, zij hebben zich nooit beroepen op het argument dat verzoeker kan worden tewerkgesteld in een knelpuntberoep. Zoals verzoekers zelf aangeven, hebben zij in hun aanvraag enkel verwezen naar de omstandigheid dat de overheid sedert oktober 2007 in het verschiet heeft gesteld dat er een regularisatie zal volgen voor zij die in aanmerking wensen te komen voor een tewerkstelling in een knelpuntberoep. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat er ter dege werd gerepliceerd in zoverre verzoekers zich beriepen op de "nieuwe richtlijnen". Verzoekers kunnen thans niet ernstig doen uitschijnen dat zij zich in concreto zouden hebben beroepen op een tewerkstellingsaanbod in een knelpuntberoep, quod certe non. Hun beschouwingen missen feitelijke grondslag.

Verzoekers beogen kennelijk met hun grieven te verkrijgen dat de Raad oordeelt dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangebracht. Dit is evenwel niet de bevoegdheid van de Raad. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verhoudt zich tot artikel 9 als een restrictief toe te passen uitzondering. Verzoekers dienden buitengewone omstandigheden aan te tonen waarom zij de aanvraag niet in hun land van herkomst of van oponthoud konden indienen. De door verzoekers aangevoerde elementen doen hieraan geen afbreuk, in de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk ingegaan op al de redenen waarom de gemachtigde van de minister meende dat hun aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard.

Verwerende partij benadrukt dat verzoekers er zelf voor geopteerd hebben om gedurende maar liefst negen jaar illegaal in het Rijk te verblijven en dat zij hun kinderen al die tijd hier hebben laten integreren, Nederlands leren en naar school gaan. Verzoekers dienden reeds in 2000 het land te verlaten en kunnen thans geen rechten putten uit langdurig illegaal verblijf. Zij dragen zelf de verantwoordelijkheid voor de situatie waarin zij zich thans bevinden en kunnen deze niet doorschuiven naar verwerende partij. Verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad.

3.4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen waarom zij de

aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het middel blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing aanvechten, zodat verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Zoals reeds werd gesteld, geldt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekers voerden in hun aanvraag de volgende omstandigheden aan:

- de Regularisatiewet van 22 december 1999 ging ervan uit dat wie meer dan vijf of zes jaar in België verbleven had, dermate verbonden was met dit land en zijn bewoners dat het niet meer wenselijk was deze personen het verblijf op het grondgebied te ontzeggen. Verzoekers zijn hier negen jaar. Ten tijde van de regularisatiewet werd dit aanvaard als bijzondere omstandigheid. Door een dergelijke periode van afwezigheid verliest men de banden met vrienden of familie in het land van herkomst.
- het is niet omdat hun asielaanvraag is afgewezen dat verzoekers geen problemen kenden in hun land van herkomst. De subsidiaire beschermingsstatus bestond nog niet ten tijde van hun asielaanvraag en in 2006 konden ze niet opnieuw asiel aanvragen omdat dit laattijdig zou zijn.
- verzoekers hebben niet de financiële middelen om over en weer te reizen naar Oekraïne en evenmin om de kosten van verblijf te dekken om daar het afleveren van de machtiging af te wachten. Zij kunnen geen beroep doen op het IOM omdat het IOM enkel de heenreis betaalt en niet zal tussenkomen in de verblijfskosten. Bovendien moeten verzoekers het IOM terugbetalen vooraleer ze enige kans maken op een machtiging om terug te keren naar België. Verzoekers mogen in België niet werken en konden zo geen financiële reserve opbouwen.
- de duur van de asielprocedure is in het licht van de huidige criteria niet abnormaal te noemen. Verzoekers kunnen niet terugkeren gelet op hun individuele situatie. Het voortgezet verblijf in België is echter geen moedwillige daad van koppigheid maar een bittere noodzaak om te kunnen overleven bij gebrek aan alternatief.
- het is niet juist dat een voortgezet illegaal verblijf geen basis kan zijn om rechten te doen ontstaan. Er wordt nergens wettelijk bepaald dat de buitengewone omstandigheden te wijten moeten zijn aan iets wat buiten de handelingen van de rechtzoekende zelf valt. Verzoekers voortgezet verblijf is ingegeven uit pure noodzaak. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft een praktijk voor vreemdelingen van wie de asielprocedure meer dan vier jaar heeft geduurd met eventueel een later verder gezet illegaal verblijf, waar deze personen in aanmerking komen voor regularisatie van het verblijf.
- conform rechtspraak van de Raad van State kunnen de bijzondere omstandigheden die aangevoerd worden om de ontvankelijkheid van de aanvraag te staven, ook in aanmerking komen om de gegrondheid te staven. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet biedt formeel en materieel een grondslag tot het verlenen van een machtiging op humanitaire basis in België. In feite is er geen geval bekend waar op dergelijke basis en visum of machtiging in het buitenland is afgeleverd. Als bij de vorige aanvraag de elementen niet zwaar genoeg doorwogen, moet dit nu wel het geval zijn aangezien er drie jaar verblijf is bijgekomen. Humanitaire motieven kunnen onmogelijk via de normale procedure van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangevoerd.
- verzoekers zijn in België geïntegreerd en het vinden van tewerkstelling in Oekraïne om zich een woning en voedsel te verschaffen wordt jaar na jaar moeilijker voor iemand die zich aan het Belgisch leefmodel heeft aangepast. De asielzoeker in België wordt verplicht zich in te burgeren, het is

contradictorisch dat de vreemdeling die dan voluit gaat voor deze integratie, "het aan zichzelf te wijten heeft" als hij hierdoor volstrekt vervreemd is aan het leefmodel van origine.

- er zijn momenteel reeds twee kandidaat-werkgevers voor verzoekers, ze kunnen bij een eventuele regularisatie meteen aan de slag. Verzoekers voegen een aanbod toe voor verzoeker als onderhoudsvakman voor gebouwen en een aanbod voor tewerkstelling in een bedrijf dat gespecialiseerd is in elektrische en domotica installaties.

- de jongste dochter is nog niet schoolplichtig maar voor haar is Oekraïne even ongekend als voor een Belgisch kind. Er is minstens sprake van een sterke disproportionaliteit tussen het theoretische belang van de Belgische staat bij het verwijderen van verzoekers en tussen de schade die het kind zal lijden.

- de oudste dochter zou de draad weer moeten oppakken waar zij deze als achtjarige heeft laten liggen toen zij haar ouders volgde naar België.

- het regeerakkoord stelt in het vooruitzicht dat er een regularisatie zal komen voor personen van wie de asielprocedure meer dan vier of vijf jaar heeft geduurd, voor personen die al in maart 2007 in België verbleven en in aanmerking wensen te komen voor tewerkstelling in een knelpuntenberoep en voor personen met een duurzame verankering. Het kan niet aan verzoekers worden toegeschreven dat er nog niets geconcretiseerd is ondanks deze beloftes. Dit vormt dus ook een buitengewone omstandigheid. Verzoekers zouden in aanmerking komen voor de regeling in verband met de duurzame verankering en in verband met de economische immigratie.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekers voeren aan dat zij wel degelijk bewijs hebben geleverd van hun sociale binding, verblijfsduur en integratie en dat dit bijzondere omstandigheden zijn. Zij zetten uiteen dat de stelling van verwerende partij dat het bestaan van de banden met België op zichzelf geen onbeperkt verblijfsrecht meebrengt, een principieel standpunt verwoordt zonder een onderzoek van het dossier in te houden en daarom geen correct motief vormt. Zij voeren opnieuw aan dat er geen belangenafweging inzake hun recht op een gezins- en privéleven in de bestreden beslissing terug te vinden is, dat ten onrechte wordt gesteld dat een terugreis mogelijk is zonder financiële middelen, dat verwerende partij er zonder meer van uitgaat dat verzoekers nog familie en vrienden hebben in het thuisland, dat verwerende partij ervan uitgaat dat de scholing in het Nederlands mogelijk moet zijn zonder dit te staven, dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen nieuwe omstandigheden zijn terwijl verzoekers deze wel hebben aangebracht, dat niet werd geantwoord op het argument van verzoekers dat het contradictorisch is dat kandidaat-vluchtelingen wel worden gestimuleerd om zich te integreren, dat niet werd geantwoord op het argument van verzoekers dat verzoeker werkaanbiedingen heeft en dat hij kan tewerkgesteld worden in een knelpuntberoep.

Inzake verzoekers sociale binding, verblijfsduur en integratie wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *"Het feit dat betrokkenen sinds september 1999 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn en zich volledig in de samenleving hebben ingepast, Nederlands spreken, attesten van de gevolgde taallessen voorleggen, een huurcontract voorleggen, werkbereid zijn, zich op werk hebben, een diploma voorleggen, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, getuigenverklaringen voorleggen dat hun oudste dochter lid is van de VZW "Vrije Zwemmers Gent", verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Dit is een logisch gevolg van hun verblijf in België gedurende geruime tijd."* en *"De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."* en *"Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. (...) Betrokkenen dienden vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 09.03.2000. Het feit dat betrokkenen geen gevolg gaven aan deze instructies impliceert dat zij nog steeds illegaal in het land verblijven, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt."* en *"Verder dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de*

machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn”.

Uit deze bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister rekening heeft gehouden met de door verzoekers aangevoerde elementen betreffende hun integratie. Er wordt immers verwezen naar de door verzoekers voorgelegde stukken in dit verband. De gemachtigde van de minister verbindt hier evenwel de conclusie aan dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend, dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een aanvraag in het kader van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat verzoekers reeds sinds 9 maart 2000 wisten dat ze het grondgebied moesten verlaten. De omstandigheid dat de gemachtigde van de minister tot een andere conclusie komt dan verzoekers en dat verzoekers het hiermee niet eens zijn, volstaat niet om aan te tonen dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn of gesteund zou zijn op een niet correcte feitenvinding.

Daarnaast herhaalt de Raad dat de integratie van verzoekers in casu nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is, diende de gemachtigde van de minister niet ‘verder’ te motiveren waarom hij de integratie van verzoekers niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr.163.817).

Betreffende de afwezigheid van een belangenafweging inzake het gezins-en privéleven van verzoekers, wordt opgemerkt dat verzoekers de schending van hun privé- en gezinsleven niet als dusdanig hebben aangevoerd in de aanvraag, alleszins hebben zij geen melding gemaakt van artikel 8 van het EVRM, zodat de gemachtigde van de minister hier niet hoefde op te antwoorden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsverplichting bevat die zou inhouden dat blijkt dat de overheid de evenredigheidsstoets heeft gedaan.

Betreffende de terugreis en het door verzoekers aangevoerde ontbreken van financiële middelen, wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze uiteengezet dat zij een beroep kunnen doen op de IOM om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis en dat het feit dat zij de eventuele kosten moeten terugbetalen niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken: *“Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.*

Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hen geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkenen om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkenen de eventuele kosten moeten terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.”.

Verzoekers zetten niet met concrete gegevens uiteen waarom zij menen dat “ten onrechte” wordt gesteld dat “betrokkenen de eventuele kosten moeten terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken”. In de bestreden beslissing wordt immers op omstandige wijze uiteengezet dat verzoekers een beroep kunnen doen op de IOM en dat voor verzoekers geen uitzondering kan worden gemaakt inzake de terugbetaling. Met de bewering dat dit “ten onrechte” wordt overwogen, tonen verzoekers niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of niet steunt op een correcte feitenvinding.

Betreffende het al dan niet hebben van vrienden en familie in het land van herkomst, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“toch lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Mijnheer verbleef immers ruim 32 jaar in Oekraïne en mevrouw 30 jaar. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.”* Het is niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij veronderstelt dat eerste twee verzoekers, die respectievelijk gedurende 30 en 32 jaar in Oekraïne hebben geleefd, daar

nog familie, vrienden of kennissen hebben. Verzoekers verduidelijken niet waarom deze veronderstelling “gratuit” of “absurd” zou zijn of hoe verwerende partij hiermee haar bevoegdheid zou te buiten gaan.

Betreffende de opmerking van verzoekers dat verwerende partij ervan uitgaat “dat de scholing in het Nederlands (...) mogelijk (moet) zijn”, merkt de Raad op dat dit als dusdanig niet zo in de bestreden beslissing wordt gesteld. In de bestreden beslissing wordt inzake de scholing van de kinderen het volgende overwogen: “Het feit dat hun kinderen ...als een buitengewone omstandigheid.”

Er wordt dus niet overwogen dat de scholing in het Nederlands mogelijk zal zijn in Oekraïne, maar wel dat verzoekers niet aantonen dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst en dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur die er niet te vinden is, nodig heeft. Betreffende het naar school gaan van de oudste dochter wijst de gemachtigde van de minister erop dat dit sinds oktober 2000 in illegaal verblijf gebeurt en dat het feit dat ze hier naar school gaat, enkel aangeeft dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Betreffende het naar school gaan van de jongste dochter merkt de gemachtigde van de minister op dat dit kind nog niet schoolplichtig is en dat de ouders reeds voor haar geboorte wisten dat ze het grondgebied moesten verlaten. De gemachtigde van de minister wijst er ten slotte op dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten en dat uit illegaal verblijf geen verblijfsrecht kan ontstaan. Met de beknopte bewering in het middel tonen verzoekers niet aan dat dit motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding.

De omstandigheid dat de elementen die verzoekers in hun aanvraag hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheid, door de gemachtigde van de minister niet als dusdanig worden aanvaard, brengt niet mee dat de bestreden beslissing steunt op kennelijk onredelijke motieven. In de bestreden beslissing wordt geantwoord op alle door verzoekers aangevoerde elementen, en in de beslissing wordt uiteengezet waarom deze elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag niet in het buitenland te moeten indienen.

Verzoekers haalden het argument dat kandidaat-vluchtelingen wel worden gestimuleerd om zich te integreren, aan in het kader van hun eigen integratie in België en hun overtuiging dat deze integratie een buitengewone omstandigheid vormt. Zoals hierboven reeds werd weergegeven, wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze uiteengezet waarom de integratie van verzoekers niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid en dat de elementen inzake hun integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek op basis van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Daarnaast heeft de Raad er reeds op gewezen dat de integratie van verzoekers nog niet aan de orde is in het kader van het onderzoek naar huidige aanvraag.

Betreffende de werkaanbieding voor verzoeker blijkt uit de aanvraag dat verzoeker twee werkaanbiedingen voorlegde: een aanbod als onderhoudsvakman voor gebouwen en een aanbod voor tewerkstelling in een bedrijf dat gespecialiseerd is in elektrische en domotica installaties. Daarnaast wezen verzoekers op het Regeerakkoord van 2008 en voerden zij aan dat ze in aanmerking zouden komen voor de regeling in verband met de duurzame verankering en in verband met de economische immigratie. Uit de aanvraag blijkt dus niet dat verzoekers hebben aangegeven dat zij in aanmerking komen voor het uitoefenen van een welbepaald knelpuntberoep, zodat de gemachtigde hierop niet diende te antwoorden. In de bestreden beslissing wordt over de eventuele toekomstige tewerkstelling het volgende overwogen: “Het feit dat betrokken (...) werkbereid zijn, zicht op werk hebben (...) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.” Inzake het door verzoekers aangevoerde Regeerakkoord wordt het volgende overwogen: “Aangaande het argument dat verzoekers wensen te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking tot de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.” Met hun uiteenzetting in het verzoekschrift slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en de door verzoekers aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET